

Sygn. akt II DOW 16/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Duś (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Bednarek

Ławnik SN Marek Molczyk

Protokolant Karolina Majewska

w sprawie sędziego Sądu Rejonowego w D.- A. G. obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t. j. Dz. U. z 2019 r., poz 52 z późn. zm.)

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na rozprawie w dniu 29 czerwca 2022 r. odwołania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych z dnia 10 lutego 2020 r. od wyroku Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z dnia 2 grudnia 2019 r., sygn. akt ASD [...]

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych

orzeka:

I. zmienia wyrok Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z dnia 2 grudnia 2019 r., sygn. akt ASD [...] w ten sposób, że w miejsce wymierzonej kary dyscyplinarnej upomnienia orzeka karę dyscyplinarną nagany;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Na skutek uchwał podjętych przez Kolegium Sądu Okręgowego w E. z dni 24 września 2019 r. (akta postępowania sygn. ASD [...], k. 2) oraz 29 października 2018 r. (akta postępowania sygn. ASD [...], k. 92) zawierających żądania wszczęcia postępowania wyjaśniającego w ramach postępowania dyscyplinarnego (akta postępowania sygn. ASD [...], k. 92) przeciwko sędziemu Sądu Rejonowego w D. A. G., Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego w Sądzie Okręgowym w E. zarządzeniem z dnia 30 listopada 2018 r. wszczął postępowanie wyjaśniające wobec wymienionego sędziego w celu ustalenia czy istnieją uzasadnione podstawy do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego w związku z podejrzeniem popełnienia przez wymienionego przewinienia służbowego polegającego na dopuszczeniu się w trakcie pełnienia funkcji Przewodniczącego [...] Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w D. oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. § 57 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2015 r. – Regulamin urzędowania sądów powszechnych w związku z niezaznajamianiem się z wpływającymi pismami, których załatwienie pozostawało w jego kompetencjach i niewydawaniem co do nich bezzwłocznie odpowiednich zarządzeń, a w tym niepobieraniem do wydruku spraw przekazanych w systemie teleinformatycznym przez Sąd Rejonowy w L. w okresie od grudnia 2016 r., nieprzekazywaniem niezwłocznie wpływających do ww. wydziału od kwietnia 2018 r. skarg na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki sądowi właściwemu do rozpoznawania tych skarg, zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 7 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki oraz w związku z nienależytym prowadzeniem nadzoru nad pracą sekretariatu ww. wydziału (akta postępowania sygn. ASD [...], k. 111).

Przeprowadzone postępowanie wyjaśniające dało podstawę do wydania przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w Sądzie Okręgowym w E. w dniu 13

marca 2019 r. postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego przeciwko sędziemu A. G. (akta postępowania sygn. ASD [...], k. 224).

Wnioskiem datowanym na 28 maja 2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w Sądzie Okręgowym w E. wystąpił do Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przeciwko sędziemu A. G. (akta postępowania sygn. ASD [...], k. 319 - 322), obwinionemu o to, że w okresie od grudnia 2016 r. do dnia 25 września 2018 r., pełniąc funkcję Przewodniczącego [...] Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w D. nie sprawował należytego nadzoru nad pracą sekretariatu ww. wydziału, wskutek czego doprowadził do niezaznajamiania się z wpływającymi pismami, których załatwienie pozostawało w jego kompetencjach, niewydawania co do nich bezzwłocznie odpowiednich zarządzeń, nienadawania właściwego biegu wpływającym pismom, a w tym do niepobrania niezwłocznie do wydruku nie mniej niż 1417 spraw przekazanych w systemie teleinformatycznym przez Sąd Rejonowy w L. oraz nieprzekazania niezwłocznie, zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 7 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, sądowi właściwemu do ich rozpoznania wniesionych przez R. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. 32 skarg na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jakie wpłynęły do ww. wydziału w okresie od dnia 24 kwietnia 2018 r. do dnia 7 maja 2018 r., czym dopuścił się nieumyślnie oczywistej i rażącej obrazę przepisów prawa, tj. § 57 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2015 r. - Regulamin urzędowania sądów powszechnych oraz art. 7 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej: p.u.s.p.) (akta postępowania sygn. ASD [...], k. 319).

Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w [...] po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej obwinionego sędziego A. G. wyrokiem z dnia 2 grudnia 2019 r., sygn.

akt ASD [...] uznał go za winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia służbowego z art. 107 § 1 p.u.s.p. i wymierzył mu karę dyscyplinarną upomnienia (k. 12 – 29).

Odwołanie od wyroku Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z dnia 2 grudnia 2019 r. wywiódł Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych, zaskarżając orzeczenie w całości (k. 7 – 10), zarzucając przy tym:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, poprzez błędne ustalenie, że sędzia A. G. dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa nieumyślnie, podczas gdy przeprowadzenie oceny zgromadzonych dowodów, swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, prowadzi do wniosku, że sędzia A. G. dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa umyślnie, z zamiarem ewentualnym;

- rażącą niewspółmierność kary poprzez wymierzenie sędziemu A. G. kary dyscyplinarnej upomnienia, podczas gdy uwzględnienie ustawowych dyrektyw wymiaru kary w kontekście zebranych dowodów, prowadzi do wniosku, że obwinionemu winna być wymierzona kara dyscyplinarna przeniesienia na inne miejsce służbowe (k. 7v).

Skarżący wniósł o zmianę wyroku Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z dnia 2 grudnia 2019 r. poprzez przyjęcie w opisie przypisanego obwinionemu czynu, że dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa umyślnie, z zamiarem ewentualnym oraz wymierzenie kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe (k. 7v).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołanie wywiedzione przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych od wyroku Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z dnia 2 grudnia 2019 r., sygn. akt ASD [...], okazało się być skuteczne jedynie w części, doprowadzając do zmiany orzeczenia w zakresie kary.

Ustalenia stanu faktycznego dokonane przez Sąd I instancji, Sąd odwoławczy podziela i przyjmuje je za własne.

Przechodząc do merytorycznego rozpoznania zarzutów podniesionych przez skarżącego, nie sposób zgodzić się z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść, poprzez błędne ustalenie, że sędzia A. G. dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa nieumyślnie, podczas gdy przeprowadzenie oceny zgromadzonych dowodów, swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, prowadzi do wniosku, że ww. sędzia dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa umyślnie, z zamiarem ewentualnym.

Przewinienie dyscyplinarne może być popełnione, zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Art. 9 k.k. definiuje, że czyn popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić (zamiar bezpośredni) albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi (zamiar ewentualny). W przypadku zaś nieumyślności sprawca nie mając zamiaru jego popełnienia, popełnia go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo, że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć. W orzecznictwie sprecyzowano, że „wskazany przepis określa zarówno stronę intelektualną - przewidywanie możliwości popełnienia czynu zabronionego, jak i woluntatywną - godzenie się na popełnienie czynu zabronionego. Godzenie się dotyczy z reguły skutku ubocznego, lecz w rozumieniu sprawcy jedynie prawdopodobnego w stosunku do podstawowego celu jego działania” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2018 r., SNO 2/18, LEX nr 2511519).

„Na nieumyślność w ujęciu art. 9 § 2 KK składają się trzy elementy. Pierwszy wskazuje, że sprawca nieumyślnego czynu zabronionego popełnia czyn zabroniony, mimo że nie ma zamiaru jego popełnienia – gdyby bowiem go miał, popełniłby czyn umyślnie (...) Drugi element nieumyślności – to niezachowanie przez sprawcę ostrożności wymaganej w danych okolicznościach. Nie mając zamiaru popełnienia czynu zabronionego, sprawca popełnia go jednak, gdyż nie zachował ostrożności wymaganej w konkretnej sytuacji, w jakiej realizował czyn zabroniony (...) Trzeci

element nieumyślności – będący równocześnie podstawą wyodrębnienia dwóch jej postaci – to przewidywanie możliwości popełnienia czynu zabronionego (świadoma nieumyślność, lekkomyślność) lub możliwość przewidywania możliwości popełnienia czynu zabronionego (nieświadoma nieumyślność, niedbalstwo)” (A. Grześkowiak, K. Wiak (red.), Kodeks karny. Komentarz. Wyd. 7, Warszawa 2021, s.(132 – 133).

Nie powielając rozważań Sądu I instancji, które Sąd odwoławczy przyjął za własne, zauważyć jedynie należy, iż zeznania przesłuchanych w sprawie świadków były zbieżne i wzajemnie się uzupełniały. Niemniej w ocenie Sądu Najwyższego koniecznym jest odniesienie się wprost do zeznań świadka E. N., która w czasie popełnionego czynu przez sędziego A. G. zajmowała stanowisko Kierownika Sekretariatu Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w D., przesłuchana w dniu 12 marca 2019 r., zeznała m. in.: „Jeśli chodzi o pobieranie spraw z systemu EPU, mogę powiedzieć, że to, co byłam w stanie pobrać i wydrukować, to pobierałam. Nie byłam w stanie pobrać wszystkich spraw. Nie mogłam tego ogarnąć fizycznie. Obsada sekretariatu była taka a nie inna. (...) W okresie od grudnia 2016 do sierpnia 2018 r. sprawy z systemu EPU były pobierane, tylko, że nie wszystkie (...) Ja nie mówiłam Przewodniczącemu Wydziału, że nie pobieram wszystkich spraw z EPU. Trudno mi się odnieść dlaczego nie mówiłam o tym Przewodniczącemu Wydziału. Mogłam mówić, pisać, monitować, ale tego nie robiłam.” (akta postępowania sygn. ASD [...], k. 221). Powyższe okoliczności nie pozwalają na przypisanie sędziemu A. G. zamiaru nienależytego sprawowania nadzoru nad pracą sekretariatu [...] Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w D., który dowodziłby umyślności popełnionego przez niego czynu. Jednym z podstawowych obowiązków pracownika jest wykonywanie pracy sumiennie i starannie (vide art. 100 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy, Dz.U.2020.1320 t.j.). Zgodnie z obowiązującym wówczas § 57 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2015 r. – Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz.U.2015.2316 z późn. zm.) stanowił, że przewodniczący wydziału kieruje całokształtem pracy w wydziale w zakresie spraw sądowych, a w celu realizacji wskazanych w ww. rozporządzeniu obowiązków kierownik sekretariatu współpracuje z przewodniczącym wydziału, w szczególności

zaznajamia się z pismami wpływającymi do wydziału i bezzwłocznie w stosunku do tych z nich, które podlegają odrębnej rejestracji, dokonuje automatycznego przydziału każdego z nich do oznaczonego referenta zgodnie z ustalonymi zasadami przydziału, chyba że pismo podlega przydziałowi przez narzędzie informatyczne. Pisma stanowiące skargi lub wnioski dotyczące postępowań sądowych i czynności podjętych przez sędziów przekazuje przewodniczącemu wydziału”. Tym samym, normalną sytuacją życiową jest, że sędzia A. G. miał prawo ufać informacjom przekazywanym przez doświadczonego pracownika E. N., która na stanowisku kierownika sekretariatu pracowała od 1 maja 2004 r. (akta postępowania sygn. ASD [...], k. 221). Niemniej jednak, w obliczu zobowiązania przewodniczącego do kierowania całokształtem spraw w wydziale powinien zachować ostrożność wymaganą w danej sytuacji, tj. w sprawowaniu nadzoru nad pracą sekretariatu, której sędzia A. G. nie zachował. Owa ostrożność mogła się przejawiać w rzetelnym nadzorze nad pracą kierownika sekretariatu. Przesłuchany w charakterze obwinionego sędzia A. G. wskazał, że: „Przyznaję, że [...] Wydział Cywilny był wydziałem, do którego wpływało najwięcej spraw w całym naszym sądzie. Można przyjąć, że około 80 % wszelkiej korespondencji wpływającej do naszego sądu trafiało do Wydziału Cywilnego. A jednocześnie wydział ten miał ubogą obsadę urzędniczą (...) Gros obciążenia pracą spadało na kierowniczkę sekretariatu (...) Miałem świadomość, że (...) podział urzędników jest niesprawiedliwy (...) Tragiczne były przy tym warunki lokalowe Wydziału Cywilnego. Sprawy zakończone nie były wynoszone do archiwum, bo w archiwum nie było miejsca. Te sprawy były przetrzymywane w kartonach, na podłodze. Czasami ciężko było przejść na sekretariat. Jeżeli chodzi o sprawy z EPU (...) W okresie późniejszym zasadą było, że pytałem Panią N., czy są problemy z EPU. Zawsze twierdziła, że wszystko jest w porządku. Nigdy nie mówiła mi, że jest problem z rejestrowaniem spraw z EPU. (...) Jeśli chodzi o skargi na przewlekłość postępowania, o których mowa w zarzucie, to dowiedziałem się o tych skargach pod koniec sierpnia (...) Powiedział mi Prezes naszego Sądu, że ktoś dzwonił do niego z kancelarii, mówiąc o skargach, które miały wpłynąć przed jakimś czasem. Poszedłem wtedy do Pani N. i zapytałem czy są jakieś skargi na przewlekłość postępowania. Pani N. po kilkunastu minutach przyniosła kartony ze skargami firmy

R. i wtedy mogłem się z tymi skargami zapoznać. (...) Pani N. zapewniała, że o tych skargach nie wiedziała wcześniej (...) Następnie rozpoczęły się kontrole sekretariatu i polecenia, żeby zająć się głównie sprawami z EPU. Wtedy też ustalono ilość spraw, które nie zostały pobrane z systemu. Nie miałem wcześniej wiedzy o aż takich zaległościach w pobieraniu spraw z EPU i takich ilościach tych spraw (...) Z dzisiejszej perspektywy uważam, że Pani N. po prostu, mówiąc kolokwialnie odpuściła sobie te sprawy i zajmowała się tylko sprawami, na które pozwalał jej czas. Ilość spraw do ogarnięcia była tak duża, że nie była w stanie wszystkiemu podołać (...) Przez 15 lat, jak Pani N. była kierownikiem sekretariatu, a ja byłem w tym czasie Przewodniczącym Wydziału, nie przypominam sobie, by były zastrzeżenia inspektorów na czynności Pani N.. Pani N. była doświadczonym pracownikiem, miała odpowiednie wykształcenie i do sierpnia 2018 roku miałem do niej pełne zaufanie (...) W jakiś sposób Przewodniczący Wydziału powinien sprawować kontrolę nad kierownikiem sekretariatu wydziału. Nie wiem, jakie są kanony kontroli i czy można przyjąć, że współpraca między przewodniczącym wydziału, a kierownikiem sekretariatu może być pozbawiona jakiegokolwiek zaufania. Nie uważam, by można było normalnie pracować bez zaufania do innej podległej osoby. (...) W 2017 r. był okres, gdy w naszym Wydziale rzeczywiście pracowało 3,5 urzędnika. (...) Wcześniejsze moje monity o zwiększenie etatów nie przynosiły żadnych efektów” (akta postępowania sygn. ASD [...], k.251 – 252v). Powyższe dowodzi, że obwiniony A. G. posiadał wiedzę o trudnych warunkach kadrowych sekretariatu wydziału oraz o znacznym obciążeniu pracą jego pracowników, a w tym przede wszystkim E. N.. W ocenie Sądu Najwyższego, taki stan wiedzy dawał wymienionemu możliwość przewidzenia, że nie sprawowanie należytego nadzoru nad pracą sekretariatu ww. wydziału, mogło doprowadzić do niezaznajamiania się z wpływającymi pismami, których załatwienie pozostawało w jego kompetencjach, niewydawania co do nich bezzwłocznie odpowiednich zarządzeń, nienadawania właściwego biegu wpływającym pismom, a w tym do niepobrania niezwłocznie do wydruku nie mniej niż 1417 spraw przekazanych w systemie teleinformatycznym przez Sąd Rejonowy w L. oraz nieprzekazania niezwłocznie, zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 7 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w

postępowaniu przygotowawczym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, sądowi właściwemu do ich rozpoznania wniesionych przez R. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. 32 skarg na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jakie wpłynęły do ww. wydziału w okresie od dnia 24 kwietnia 2018 r. do dnia 7 maja 2018 r., tym samym dopuścił się nieumyślnie oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. § 57 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2015 r. - Regulamin urzędowania sądów powszechnych oraz art. 7 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, tj. przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 p.u.s.p.

Wobec powyższego zarzut skarżącego należało uznać za chybiony, gdyż wykazana powyżej argumentacja oraz argumentacja Sądu I instancji przesądza o nieumyślności popełnionego przez obwinionego deliktu dyscyplinarnego, gdyż mógł on przewidzieć możliwość popełnienia tego czynu, niemniej jednak popełnił go na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w ustalonych okolicznościach.

Przechodząc zaś do rozpoznania drugiego z zarzutów, Sąd Najwyższy częściowo podziela argumentację wyrażoną przez skarżącego i częściowo uznaje ją za słuszną, stwierdzając w tym zakresie, że wymierzona sędziemu A. G. kara dyscyplinarna jest rażąco niewspółmierna. Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 13 lutego 2020 r., sygn. akt. II DSK 7/19 zważył, że: „pojęcie rażącej niewspółmierności kary oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Należy dodać, że przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Chodzi więc o różnicę zasadniczej natury, oczywistą, rzucającą się w oczy i niedającą się zaakceptować nieproporcjonalność kary orzeczonej w stosunku do kary sprawiedliwej, zasłużonej.

Rażąca niewspółmierność wymierzonej kary zachodzi zatem wówczas, gdy prima facie odbiega ona od kary, jaką należałoby wymierzyć, mając na względzie całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych danej sprawy" (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.02.2020 r., II DSK 7/19, LEX nr 3221469).

Obwinionemu sędziemu A. G. wymierzono najłagodniejszą z katalogu kar dyscyplinarnych przewidzianych w art. 109 § 1 p.u.s.p. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego orzeczona przez Sąd I instancji kara jawi się jako rażąco niewspółmierna, ze względu na swoją łagodność, dlatego też nie mogła zostać uznana za adekwatną, a w związku z tym za sprawiedliwą.

„Rodzaj kary dyscyplinarnej powinien być dostosowany przede wszystkim do wagi przewinienia dyscyplinarnego oraz jego stopnia szkodliwości społecznej” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.11.2016 r., SNO 47/16, LEX nr 2169503). Tym samym Sąd Najwyższy orzekł o jej zmianie. Oceniając delikt dyscyplinarny popełniony przez obwinionego oraz mając na względzie stosowane odpowiednio dyrektywy wymiaru kary, Sąd Najwyższy uznał, że karą adekwatną będzie kara dyscyplinarna nagany (vide art. 109 § 1 pkt 2 p.u.s.p.). Motywacją dla powyższej decyzji był fakt, że czyn popełniony przez obwinionego cechuje wysoki stopień szkodliwości dla funkcjonowania i autorytetu wymiaru sprawiedliwości, a skala niedopełnienia obowiązków jest znaczna oraz nacechowana długotrwałością. Niewątpliwie jednak zważyć należało na okoliczności łagodzące, którymi kierował się również Sąd I instancji wskazując, że: „... kierownik sekretariatu E. N. nie informując A. G. o rzeczywistych zaległościach w rejestracji spraw i pism wpływających do wydziału, o niepobieraniu z systemu teleinformatycznego spraw tzw. EPU oraz o wpływie przedmiotowych skarg na przewlekłość w sposób znaczący przyczyniła się do popełnienia przedmiotowego czynu przez obwinionego. Nadto nie bez znaczenia pozostaje również okoliczność, że A. G. jako Przewodniczący Wydziału nie miał żadnego wpływu na obsadę kadrową sekretariatu wydziału, która w sposób bezpośredni przekładała się na powstanie ustalonych nieprawidłowości. Mógł jedynie informować o takim stanie Prezesa Sądu, co czynił, ale otrzymywana pomoc doraźna nie przynosiła żadnego pożądanego skutku w postaci poprawy terminowości czynności sekretariatu. Stopień zawinienia obwinionego należało w świetle poczynionych ustaleń ocenić

jako umiarkowany” (k. 27 – 28). Kara dyscyplinarna nagany, jest dla obwinionego o tyle bardziej dolegliwa niż kara dyscyplinarna upomnienia, że pociąga za sobą skutki wskazane w art. 91a § 6 p.u.s.p., czyli wydłużenie o trzy lata okresu pracy na danym stanowisku sędziowskim, wymaganego do uzyskania wyższej stawki wynagrodzenia.

Sąd Najwyższy nie podzielił części zarzutu skarżącego oraz jego motywacji w kwestii wymierzenia obwinionemu kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe, bowiem „kara przeniesienia na inne miejsce służbowe jest karą dotkliwą i surową, która powinna być wymierzona w wypadku niezwykle rażących zaniedbań obowiązków godzących w autorytet wymiaru sprawiedliwości, wtedy gdy przez wymierzenie jej należy uczynić zadość wymaganiom prewencji ogólnej. Taka kara nie tylko raziłaby swoją surowością, ale byłaby też niecelowa z punktu widzenia dobra wymiaru sprawiedliwości. Jak wiadomo, oznacza ona czasową rozłąkę obwinionego z rodziną, dojazdy itp. Tego rodzaju stan rzeczy pogarsza sytuację rodzinną i osobistą obwinionego, pogłębiając w sposób nieuzasadniony stres sytuacyjny” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.09.2014 r., SNO 42/14, LEX nr 1540147).

Prewencja generalna orzeczonej kary dyscyplinarnej powinna implikować rozważne i dokonane po głębokim przemyśleniu przyjmowanie stanowisk funkcyjnych w sądownictwie, albowiem nie każdy sędzia cechuje się zdolnościami pozwalającymi w sposób należyty wykonywać obowiązki prezesa sądu czy też przewodniczącego wydziału. Odnosi się wrażenie, że niejednokrotnie podejmowanie się pełnienia stanowisk funkcyjnych w wymiarze sprawiedliwości wynikać może jedynie z motywacji sprowadzającej się do otrzymywania dodatku funkcyjnego. Dla Sądu Najwyższego jest oczywiste, że przewodniczący wydziału podlega stałej kontroli prezesa sądu i w prawidłowo działającym sądzie prezes odwołuje przewodniczącego wydziału w sytuacji gdy dostrzeże, że przewodniczący nie potrafi sprostać powierzonym mu zadaniom, co jest jednoznaczne z obiektywną aczkolwiek krytyczną oceną wykonywania obowiązków służbowych przez przewodniczącego.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, kosztami postępowania odwoławczego obciążając przy tym Skarb Państwa.

a.s.